RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.054 van 25 maart 2002
in de zaak A. 69.639/IX-1634.

In zake : Peter HOEFKENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. VAN LIERDE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 31

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter HOEFKENS op 2 juli 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 6 mei 1996 van de chef van de generale staf van de Krijgsmacht waarbij wordt gemeld dat hij, ten gevolge van de beslissing van de directeur van de medische staf van de landmacht waarbij zijn medisch profiel gewijzigd werd, van rechtswege op 19 maart 1996 de hoedanigheid van kandidaat-aanvullingsvrijwilliger (afgekort: KGV) verloren heeft en dat zijn wederdienstneming als kandidaat-aanvullingsvrijwilliger van rechtswege verbroken is;

Gelet op het arrest nr. 63.473 van 10 december 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 27 november 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, die tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN LIERDE, die verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur A. DE DECKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak uiteengezet zijn in het arrest nr. 63.473 van 10 december 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit is verworpen;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat het beroep onontvankelijk is aangezien verzoeker het besluit van 18 maart 1996 van de directeur van de medische dienst, waarbij zijn medisch profiel gewijzigd is, niet bestreden heeft terwijl die beslissing nochtans inhield dat hij van rechtswege de hoedanigheid van kandidaat-aanvullingsvrijwilliger verloor; dat, vanuit dezelfde opstelling, zij ook betoogt dat het bestreden besluit wel de datum bepaalt waarop zijn hoedanigheid effectief teloorgaat -op 17 mei 1996-, maar dat zulks slechts een uitvoeringsmaatregel is van het besluit van 18 maart 1996;

2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord daarop antwoordt dat hij nooit kennis heeft gekregen van een beslissing tot wijziging van zijn medisch profiel, noch van zijn medisch dossier, dat hij daarentegen verwachtte dat de verwerende partij zijn genezing zou afwachten alvorens een

beslissing te nemen en dat alleen de bestreden beslissing van 6 mei 1996 hem ter kennis is gebracht;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker zich verzet tegen de in de nota van 6 mei 1996 van de chef van de generale staf vervatte beslissing waarin gesteld wordt dat “tengevolge de beslissing van de directeur van de medische dienst van de Staf van de Landmacht (waarbij) het medisch profiel van betrokkene gewijzigd (werd)” hij van rechtswege op 19 maart 1996 de hoedanigheid van kandidaat-aanvullingsvrijwilliger verliest omdat hij “de op medisch gebied vereiste hoedanigheden niet meer bezit”, dat op die datum zijn wederdienstneming van rechtswege verbroken wordt en dat verzoeker “moet geacht worden vanaf 19 maart 1996 (...) feitelijke prestaties te hebben geleverd tot 17 mei 1996"; dat, indien met de verwerende partij aangenomen kan worden dat de rechtstoestand van verzoeker decisief gewijzigd is door het besluit van 18 maart 1996 van de directeur van de medische dienst, de verwerende partij niet bewijst dat die beslissing als een afzonderlijk bij de Raad van State aanvechtbare beslissing ter kennis van verzoeker is gebracht; dat zij derhalve aan verzoeker niet kan verwijten dat hij zich alleen maar verzet tegen het besluit waarbij de chef van de generale staf mededeelt welke gevolgen de statuten verbinden aan dergelijke beslissing over zijn medische geschiktheid; dat integendeel aangenomen moet worden dat, door het bestrijden van de in de nota van 6 mei 1996 vervatte beslissingen, verzoeker het besluit van 18 maart 1996 in zijn beroep betrekt; dat de beslissing om, ondanks het besluit van 18 maart 1996, de feitelijke prestaties van verzoeker tussen 19 maart 1996 en 17 mei 1996 toch nog te honoreren binnen de grenzen van verzoekers dienstneming, niet volgt uit dat besluit van 18 maart 1996, maar het gevolg is van een discretionaire beoordeling van de chef van de generale staf en in die zin eigen rechtsgevolgen heeft gecreëerd die wel verbonden zijn met het besluit van 18 maart 1996, maar er niet de uitvoering van vormen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de wet van 21 december 1990 houdende statuut van de kandidaat-militairen van het actief kader en van het koninklijk besluit van 13 november 1991 tot bepaling van de regels die gelden bij de beoordeling van de fysieke hoedanigheden van sommige kandidaten en leerlingen van de Krijgsmacht; dat hij betoogt dat de letsels die hij aan een arbeidsongeval had overgehouden niet geconsolideerd waren toen zijn fysisch profiel werd onderzocht, dat het toch niet de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn om een beroepsvrijwilliger uit de Krijgsmacht te stoten van zodra hij een letsel oploopt en dat hij niet de kans heeft

gekregen om na zijn ongeval optimaal te genezen maar dat hij integendeel naar een gevechtseenheid is gestuurd om daar poetswerk te verrichten en deel te nemen aan oefeningen;

3.2. Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 63.473 van 10 december 1996, gewezen over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van hetzelfde besluit, het middel niet ernstig heeft bevonden; dat in dat arrest, na citaat van de relevante reglementaire bepalingen, in de overwegingen 3.1.2.3. en 3.1.2.4., het volgende is gesteld:

> "3.1.2.3. Overwegende dat uit de artikelen 15 en 25 van de wet van 21 december 1990 en uit de artikelen 3, 6 en 16 van het koninklijk besluit van 13 november 1991, die verzoeker in het eerste middel geschonden acht, niet blijkt dat de letsels dienen geconsolideerd te zijn of dat het genezingsproces dient voltooid te zijn alvorens kan worden overgegaan tot een wijziging van het medisch profiel; dat uit de "tabel der ziekten en lichaamsgebreken die aanleiding geven tot ongeschiktheid voor de militaire dienst van de dienstplichtigen evenals voor de dienst van de andere militairen (...)", als bijlage 1 gevoegd bij het koninklijk besluit van 5 november 1971, blijkt dat bij de criteria "512" en "1215" de kolom 6 niet werd aangekruist, hetgeen betekent dat niet wordt voorzien in een "mogelijkheid van uitstel voor de betreffende aandoening"; dat in punt 3 van de "Algemeenheden" bij de genoemde tabel "de aandacht der geneesheren deskundigen gevestigd wordt op het gebiedend karakter, zowel van de inhoud van de tabel zelf als van de bijkomende preciseringen en onderrichtingen"; dat indien door de bevoegde geneesheren een van de in de tabel genoemde "ziekten en lichaamsgebreken" wordt vastgesteld, deze derhalve verplicht zijn de betrokken militair ongeschikt te verklaren voor de dienst; dat verzoeker op 18 maart 1996 op grond van de genoemde criteria "512" en "1215" ongeschikt werd verklaard voor de dienst en zijn medisch profiel werd gewijzigd; dat het gewijzigde medisch profiel niet meer voldeed aan het minimum medisch profiel bepaald in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 28 augustus 1981; dat in deze bepaling niet voorzien wordt in een mogelijkheid tot uitstel;
>
> 3.1.2.4. Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik zou gevraagd hebben om met een andere functie bekleed te worden omdat zijn functie te zwaar zou zijn; dat de stelling van verzoeker dat men hem niet de kans liet om optimaal te genezen aangezien men hem belastte met fysisch te zwaar werk ter zake niet dienend is; dat hij tussen 2 januari 1995 en 25 september 1995 vrijgesteld werd van fysieke inspanningen aangezien zijn fysieke hoedanigheid niet beoordeeld kon worden; dat hij van 25 september 1995 tot 2 januari 1996 opgenomen werd in het CMILAC (Centrum voor Militaire Alcholistenzorg); dat uit het dossier niet blijkt dat hij gedurende deze laatste periode te zware fysieke inspanningen moest leveren; dat, in zijn verweerschrift, gevoegd bij het model B van 3 april 1996, verzoeker zelf aanvoert dat hij op 9 januari 1996 voor de tweede maal één jaar vrijstelling heeft gekregen van loopsport, zware voorwerpen tillen, mars, rugzak dragen; dat het eerste middel niet ernstig is";

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord zijn stelling uit het verzoekschrift verkort herhaalt; dat hij evenwel geen argumenten aanbrengt die de overwegingen uit het arrest nr. 63.473 tegenspreken; dat dienvolgens de Raad van State ermee kan volstaan de hiervoor geciteerde overwegingen bij te vallen; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 1, 2, 3 en 15 van het Europees Sociaal Handvest van 18 oktober 1961, goedgekeurd bij de wet van 11 juli 1990, doordat hij gemotiveerd is om lid te blijven van de Krijgsmacht en doordat hij op karakterieel en professioneel vlak altijd een goede beoordeling heeft gekregen maar dat zijn fysische geschiktheid onderzocht is toen de letsels van twee arbeidsongevallen nog niet geconsolideerd waren terwijl de Krijgsmacht ook de arbeidsomstandigheden niet geschapen heeft die een vlot genezingsproces mogelijk hadden kunnen maken, zoals de tewerkstelling in een logistieke eenheid en de vrijstelling van oefeningen en kuiswerk; dat hij het Sociaal Handvest geschonden acht omdat de verwerende partij hem niet in de mogelijkheid gesteld heeft om te revalideren binnen het arbeidskader dat hij gekozen had, omdat zij hem niet mocht ontslaan op het ogenblik dat zij nog geen zicht had op zijn medische toestand, omdat zij hem geen werk mocht opdragen dat zijn genezingsproces vertraagde en omdat zij hemzelf en zijn eenheid informatie had moeten geven over zijn rechten;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij de in het arrest nr. 63.473 van 10 december 1996 vermelde overweging bijvalt dat het Europees Sociaal Handvest geen directe werking in de Belgische rechtsorde heeft; dat zij daar bijkomend aan toevoegt dat artikel 1, 2° en 4°, van het Handvest evident niet inhoudt dat verzoeker niet meer zou kunnen ontslagen worden uit de vrijwillig door hem aangegane dienstverbintenis, dat hij toch een “doelmatige revalidatie” heeft gekregen en dat de artikelen 2, 3 en 15 van het Handvest, waarin het recht op billijke arbeidsvoorwaarden, het recht op veilige en hygiënische arbeidsomstandigheden en het recht op opleiding voor mindervaliden behandeld wordt voor dit geval niet relevant zijn;

4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt wat volgt :
Het recht op arbeid, het recht op behoorlijke arbeidsvoorwaarden, het recht op bescherming van de gezondheid en het recht op informatie is bevestigd door artikel 23 van de Grondwet; hij is gemotiveerd om deel te blijven uitmaken van de

Krijgsmacht, maar dat wordt hem belemmerd op grond van een medisch onderzoek dat op een willekeurig tijdstip is uitgevoerd, waar hij geen enkele inspraak heeft in gekregen en waartegen hij ook geen beroep heeft kunnen instellen; de verwerende partij heeft, tegen het advies van zijn behandelende geneesheer in, hem arbeid doen verrichten die zijn fysieke toestand verslechterd heeft en zijn genezingsproces vertraagd; hij is nooit in kennis gesteld van de rechten die hij bezat en men heeft hem nooit aangepast werk gegeven;

4.4.1. Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 63.473 van 10 december 1996 (overweging 3.2.2.1.) het middel om de volgende reden niet ernstig heeft bevonden :

> "3.2.2.1. Overwegende dat een regel van internationaal of supranationaal recht directe werking bezit indien hij, zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel, kan toegepast worden in de rechtsorde waar deze regel van kracht is; dat een regel van internationaal of supranationaal recht daarentegen geen directe werking bezit, wanneer hij aan de Staat de verplichting oplegt te handelen, of niet te handelen, volgens de principes die vervat zijn in de regel; dat de verdragsbepalingen die geen directe werking hebben geen normerend karakter bezitten ten opzichte van de individuen, geen subjectieve rechten in hunnen hoofde scheppen, maar alleen verplichtingen opleggen aan de verdragsluitende partijen; dat met andere woorden de individuele burger er geen rechten kan aan ontlenen en erdoor aan geen verplichtingen onderworpen wordt; dat de ingeroepen artikelen 1, 2, 3 en 15 van het Europees Sociaal Handvest geen directe werking hebben in de interne Belgische rechtsorde; dat zij immers aan de overeenkomstsluitende partijen de verplichting opleggen te handelen overeenkomstig de principes van het Handvest; dat het tweede middel niet ernstig is";

4.4.2. Overwegende dat die redengeving wordt bijgevallen; dat, waar verzoeker de afdwingbaarheid van de rechten vermeld in de artikelen 1, 2, 3 en 15 van het Europees Sociaal Handvest, nu relateert aan artikel 23 van de Grondwet, de vaststelling zich opdringt dat ook die bepaling, waarmee onder meer de economische en sociale rechten een grondwettelijke bevestiging hebben gekregen, in het interne recht geen directe werking heeft maar dat zij de bevoegde overheden er enkel toe verplicht om de erin neergelegde beginselen in hun respectieve regelingen te integreren; dat dienvolgens de enkele inschrijving van de sociale en economische rechten in artikel 23 van de Grondwet aan de burger niet het recht verleent om er rechtstreeks bij de rechter de toepassing van te vorderen;

4.4.3. Overwegende dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de door hem aangevoerde onmogelijkheid om beroep in te stellen tegen het medisch onderzoek dat op “een willekeurig tijdstip” gevoerd zou zijn de in het middel aangevoerde bepalingen miskent; dat, op zich bekeken, de argumentatie van

verzoeker een nieuw middel in het debat brengt dat niet van openbare orde is en dat hij in zijn verzoekschrift had kunnen uiteenzetten;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig maart 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. DE BRABANDERE.**